

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 689/2024-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Orange Slovensko, a.s.**, Metodova 8, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Vajnorská 21A, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov č. k. SK-2C/19/2019-319 z 31. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

- Uznesením Okresného súdu Bardejov č. k. SK-2C/19/2019-319 z 31. januára 2024 vo výrokoch I a III **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Uznesenie Okresného súdu Bardejov č. k. SK-2C/19/2019-319 z 31. januára 2024 vo výrokoch I a III **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Okresnému súdu Bardejov na ďalšie konanie.
- Okresný súd Bardejov **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **856,75 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a svojho práva na ochranu majetku

podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dodatkový protokol“) v záhlaví tohto uznesenia označeným uznesením Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“). Navrhuje napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žiada aj o priznanie náhrady trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 689/2024-14 z 19. decembra 2024 bola ústavná sťažnosť sťažovateľky prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Proti sťažovateľke ako žalovanej sa viedol spor o ochranu osobnosti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala zaplataenia nemajetkovej ujmy 5 000 eur. Rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 2C/19/2019-137 z 13. septembra 2021 bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 2 175 eur, vo zvyšku bola žaloba zamietnutá a žalobkyni bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %. Na podklade odvolania podaného sťažovateľkou rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 8Co/28/2022-257 z 27. októbra 2022 bolo potvrdené meritórne rozhodnutie okresného súdu v časti uloženia povinnosti sťažovateľke zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 110 eur, v prevyšujúcej (vyhovujúcej) časti bol rozsudok zmenený tak, že žaloba bola zamietnutá a žalobkyni bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

4. Následne uznesením vyššej súdnej úradníčky z 22. augusta 2023 okresný súd uložil v spore neúspešnej sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania 349,67 eur. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podali žalobkyňa a aj sťažovateľka sťažnosť. Napadnutým uznesením sudkyne okresný súd zmenil uznesenie vyššej súdnej úradníčky tak, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobkyni trovy konania 1 245,95 eur (výrok I). Sťažnosť sťažovateľky bola zamietnutá (výrok II) a bola jej uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy sťažnostného konania 139,61 eur (výrok III).

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka poukázala na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, v ktorom bolo uvedené, že žalobkyňa má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej), čo je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci [§ 255 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)], keďže ten sa skúma optikou právneho základu, a nie výšky priznaného nároku. Sudkyňa však nerešpektovala výrok rozsudku krajského súdu o nároku na náhradu trov konania. Namiesto výpočtového základu pre výpočet trov podľa rozhodnutia odvolacieho súdu, v dôsledku ktorého sa malo vychádzať z prisúdenej sumy 110 eur, vychádzala podľa § 10 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31. decembra 2023 (ďalej len „vyhláška“) zo sumy 2 000 eur ako tarifnej hodnoty veci. Sťažovateľka tak musela žalobkyni uhradiť 1 385,56 eur namiesto 349,67 eur, ktorú by bola povinná uhradiť, ak by okresný súd rešpektoval výrok meritórneho rozhodnutia krajského súdu.

6. Napadnuté uznesenie okresného súdu je podľa názoru sťažovateľky arbitrárne, pretože bez existencie zákonnej opory revidovalo meritórne rozhodnutie krajského súdu o náhrade trov konania podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 CSP. Sudkyňa poprela (nerešpektovala) význam a účel

uvedených ustanovení Civilného sporového poriadku, keďže účelom rozhodovania o výške trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP nemôže byť revízia či oprava meritórneho rozhodnutia súdu o nároku na náhradu trov konania. Okresný súd nie je oprávnený ignorovať rozhodnutie súdu vo veci samej s odôvodnením, že jeho výrok sám osebe nič nehovorí o tom, v akej výške sa budú trovy konania priznávať. Pre súd prvej inštancie je záväzný len a výlučne výrok právoplatného rozhodnutia súdu o náhrade trov konania, ktorý rozhodoval vo veci samej. Žalobkyňa mohla podrobiť výrok rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania revízií tým, že by proti nemu podala dovolanie napr. z dôvodu jeho zmätočnosti; túto možnosť však nevyužila. Napadnuté uznesenie okresného súdu bolo pre sťažovateľku neočakávané, resp. prekvapivé, pretože právom očakávala, že okresný súd bude postupovať plne v intenciách meritórneho rozhodnutia krajského súdu o náhrade trov konania vrátane samotného spôsobu ich určenia.

7. Ak okresný súd na podporu svojho záveru poukázal na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 233/2022-18 z 24. mája 2022, v danom prípade sa posudzovala odlišná právna situácia, keď konštatovanie krajského súdu, že žalobcovia majú nárok na plnú náhradu trov konania výlučne z prisúdenej sumy, bolo obsiahnuté iba v odôvodnení jeho rozsudku, nie vo výroku o náhrade trov konania. Okresný súd pri svojej argumentácii opomenul aj fakt, že štyri senáty odvolacieho súdu (8Co, 10Co, 13Co a 14Co) judikujú v skutkovo a právne identických veciach tak, že priznávajú žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

8. Výrok o povinnosti sťažovateľky nahradiť konkrétnu výšku trov konania žalobkyni mal zároveň negatívny dopad na jej majetok (jeho zmenšenie), a preto došlo napadnutým uznesením okresného súdu aj k porušeniu jej majetkových práv.

III.

Vyjadrenia účastníkov konania

9. Okresný súd zotrval na právnych záveroch, ktoré konštatoval vo svojom napadnutom uznesení. Procesný postup pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky proti rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky bol plne zákonný a nemohol spôsobiť ústavne neudržateľný zásah do jej práv.

10. Zúčastnená osoba nevyužila oprávnenie vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti sťažovateľky.

11. V replike sťažovateľka konštatovala, že ak už súd prvej inštancie raz posúdil pri riešení otázky miestnej príslušnosti žalobami uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody, mal by tento svoj právny názor následne konzistentne aplikovať na riešenie všetkých právnych otázok, ktorých posúdenie závisí od toho, či súd považuje prejednávanú vec za žalobu o ochranu osobnosti s požiadavkou na zaplatenie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy alebo za žalobu o náhradu škody. V opačnom prípade uplatňuje tzv. selektívnu spravodlivosť.

12. Sťažovateľka poukázala na rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov, ktoré v rámci svojej argumentácie uvádzali, že priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej) je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten sa skúma, čo sa týka právneho základu, a nie čo sa týka výšky priznaného nároku (II. ÚS 339/2019).

13. Vyjadrenie „100 % z prisúdenej sumy“ je rozhodnutím o nároku (nie o výške trov) odzrkadľujúcim skutočnosť, že žalobkyni ako plne úspešnej v základe nároku, hoci nie aj vo výške nároku, patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy. Krajský súd rozhodol o trovách celého

konania v zmysle § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP s poukazom na úspech žalobkyne v konaní a na to, že výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu.

14. V prípadoch, keď krajský súd vo výroku o trovách konania nelimituje trovy konania výškou prisúdenej sumy, sťažovateľka podáva proti nim aj dovolania. Najvyšší súd Slovenskej republiky zatiaľ vyhovel každému jej dovolaniu a zrušil viacero rozsudkov krajského súdu vo výrokoch o nárokoch na náhradu trov konania (8Cdo/36/2023, 8Cdo/37/2023, 1Cdo/119/2023, 4Cdo/158/2023, 4Cdo/154/2023). Okrem iného aj z dôvodu, že krajský súd sa nevysporiadal s podstatnou argumentáciou sťažovateľky spočívajúcou v tom, či za situácie, keď sa žalobcovia domáhali zaplatenia peňažnej náhrady v sume 5 000 eur a krajským súdom im bola priznaná peňažná náhrada v symbolickej výške 110 eur (u podstatnej väčšiny žalobcov) predstavujúcej približne 45-násobne nižšiu sumu, resp. 2 % zo žalovanej sumy, majú žalobcovia vôbec nárok na náhradu trov konania, a ak áno, či v plnom rozsahu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o porušení jej práv pri rozhodovaní o výške právoplatne priznaného nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu, že výrok napadnutého rozhodnutia o výške trov konania nekorešponduje s výrokom rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania.

16. Vychádzajúc aj z doktríny minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti orgánov verejnej moci (m. m. IV. ÚS 303/04, III. ÚS 770/2016), ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva. Ústavný súd preto pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej povahy, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné právo (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

17. Krajský súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. Túto skutočnosť odôvodnil s poukazom na § 255 CSP s tým, že zásadu úspechu je potrebné uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku, čo bol aj tento prípad. Vychádzal z toho, že nejde o procesne neúspešných žalobcov, ak im bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemôžu predvídať výsledok konania na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Vhodným riešením je potom plná náhrada trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej), čo je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten sa skúma, čo sa týka právneho základu, nie čo sa týka výšky priznaného nároku (bližšie k tomu Števček, M., Ficová, S.,

Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 1024 – 1035).

18. Uznesenie vyššej súdnej úradníčky, ktoré rešpektovalo výrok krajského súdu o nároku na náhradu trov konania s ohľadom na jeho viazanosť výrokovou časťou odvolacieho rozsudku (tarifnú hodnotu veci sa stala prisúdená suma 110 eur), neskôr sudkyňa zmenila tak, že vychádzala z § 10 ods. 8 vyhlášky a hodnoty sporu 2 000 eur. Dôvodila, že z rozhodovacej praxe krajského súdu v skutkovo a právne obdobných sporoch proti sťažovateľke je jej známa polemika týkajúca sa formulácie výroku o náhrade trov konania. Samotný krajský súd vo viacerých svojich meritórnych rozhodnutiach (napr. č. k. 10Co/22/2023-162 zo 6. júna 2023) uviedol, že *„rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP), pričom vyjadrenie 100 % z prisúdenej sumy je rozhodnutím o nároku (nie o výške trov) odzrkadľujúcim len skutočnosť, že žalobkyni plne úspešnej čo do základu napriek nie plnému úspechu čo do výšky nároku patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy. Ide o štandardný a zaužívaný výrok o nároku na náhradu trov konania používaný práve v prípadoch, kedy výška plnenia závisí od úvahy súdu a kde za plne úspešného sa preto na rozdiel od všetkých ostatných prípadov považuje žalobca aj vtedy, ak vo výške plný úspech nemá... Jeho použitie, či nepoužitie (z pohľadu CSP), ale nemôže byť závislé od toho, ako vymedzuje tarifnú hodnotu veci v tom-ktorom konkrétnom prípade advokátska vyhláška, lebo to je predpis, ktorý v štádiu rozhodovania o nároku na náhradu trov konania je ešte úplne irelevantný. Preto výrok v zmysle CSP..., že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy sám o sebe v tomto konkrétnom prípade nič nehovorí o tom, v akej výške sa budú tieto priznávať, či podľa akého ustanovenia advokátskej Vyhlášky, keďže všetko toto je vyhradené výlučne v štádiu rozhodovania o výške trov konania.“*. Podľa názoru sudkyne ide bez akýchkoľvek pochybností o spor o ochranu osobnosti. Z § 10 ods. 8 vyhlášky vyplýva, že v tomto prípade súdu prvej inštancie nie je poskytnutý manévrovací priestor na určenie výšky tarifnej hodnoty. Tento priestor normotvorca vytýčil len z hľadiska toho, či vôbec je náhrada nemajetkovej ujmy žalobou požadovaná (uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 233/2022-18 z 24. mája 2022).

19. Podstatné pre posúdenie veci je však to, že o nároku na náhradu trov konania bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom krajského súdu, ktorým bol žalobkyni právoplatne priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. Právoplatnosť je v zmysle legálnej definície obsiahnutej v § 226 CSP vlastnosťou súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje jeho záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť. Predstavuje svojbytný inštitút civilného procesu, v ktorom sa zosobňujú základné požiadavky subjektov právnych vzťahov vo forme požiadavky na konečné a autoritatívne stanovenie, čo sa medzi stranami považuje za vyriešené z ich právneho vzťahu. Materiálna stránka právoplatnosti spočíva v zásadnej nezmeniteľnosti rozhodnutia, čo znamená, že jeho zmena rozhodnutia je prípustná výnimočne a na základe mimoriadnych opravných prostriedkov.

20. Mimoriadne opravné prostriedky proti rozsudku krajského súdu zo strany žalobkyne využité neboli. Ako to správne uviedla sťažovateľka, žalobkyňa mala možnosť podať dovolanie proti výroku rozsudku krajského súdu o nároku na náhradu trov konania [I. ÚS 275/2018 (ZNaU 74/2018), IV. ÚS 34/2021 (ZNaU 71/2021)] a v prípade pochybností o prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku bola k dispozícii možnosť využitia ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka tieto prostriedky slúžiace na ochranu svojich práv využíva, a preto niet dôvodu

neprihliadnuť na tento fakt, pokiaľ ide o totožné práva žalobkyne, ktorá má k dispozícii rovnakú škálu účinných právnych prostriedkov ochrany jej práv.

21. Ústavný súd sa preto zhoduje s názorom sťažovateľky v tom, že okresný súd je za tohto stavu viazaný výrokom rozsudku krajského súdu o trovách konania a z neho vyplývajúcim spôsobom určenia trov. Ak krajský súd vyslovil, že trovy konania majú byť určené z prisúdenej sumy, nemá okresný súd pri určovaní výšky trov konania inú možnosť, ako túto skutočnosť rešpektovať. Opačný postup narušuje zásadnú nezmeniteľnosť výroku rozsudku krajského súdu a predstavuje ničím nevyvolanú revíziu právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej bez ingerencie strany sporu. Rozhodovanie o výške náhrady trov konania sa prenieslo do časti konania po právoplatnosti rozhodnutia, keď výsledok sporového konania je už nespochybniteľný, a preto aj miera úspechu (prípadne iných okolností) z hľadiska trov je jednoznačne určená. Je neprípustné, aby sa v štádiu rozhodovania o výške trov konania prehodnocovalo, či bolo vecne správne rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí vo veci samej.

22. Okresný súd napadnutým uznesením nerešpektoval právoplatný výrok rozsudku krajského súdu o nároku na náhradu trov konania pri určovaní ich výšky, porušil princíp stability súdneho rozhodnutia vyjadrený jeho právoplatnosťou, a tým aj princíp právnej istoty ako jeden zo základných princípov právneho štátu. Výrok I napadnutého uznesenia okresného súdu preto zasahuje do práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj do jej majetkových práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, keďže nesprávna výška náhrady trov konania sa negatívne prejavila v majetkovej sfére sťažovateľky (bod 1 výroku tohto nálezu). Rovnakú skutočnosť možno automaticky konštatovať aj v prípade výroku III napadnutého uznesenia ako závislého výroku vo vzťahu k výroku I, ktorým sťažovateľka bola zaviazaná zaplatiť žalobkyni trovy sťažnostného konania ako strane sporu (nedôvodne) úspešnej v sťažnostnom konaní.

23. Ústavný súd ďalej konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľka neatakovala odôvodnenie sudkyne (bod 13 a 14 napadnutého uznesenia okresného súdu), ktorým zamietla jej sťažnosť proti danému rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky, v rámci ktorej namietala účelnosť niektorých úkonov právnej služby priznaných žalobkyni. Preto vo vzťahu k výroku II napadnutého uznesenia ústavný súd nevyhovel jej ústavnej sťažnosti (bod 4 výroku tohto nálezu).

24. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd ústavnej sťažnosti čiastočne vyhovel, bolo potrebné podľa čl. 127 ods. 2 ústavy zrušiť výroky I a III napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

25. Po vrátení veci na ďalšie konanie bude okresný súd prostredníctvom sudkyne povinný opätovne rozhodnúť o sťažnosti žalobkyne proti danému rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky, pričom bude viazaný právnym názorom ústavného súdu vyjadreným v tomto náleze [§ 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

V.

Trovy konania

26. Pri výpočte trov právneho konania ústavný súd vychádzal z ustanovení vyhlášky. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2024 zodpovedá sume 343,25 eur. Sadzba za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý priznaný úkon právnej

služby vykonaný v roku 2024 je 13,73 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky).

27. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania pred ústavným súdom 856,75 eur vrátane dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (ústavný súd považuje za preukázané, že právny zástupca sťažovateľky je platiteľom DPH)], a to za 2 úkony právnej pomoci vykonané v roku 2024, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom [§ 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky] a písomné podanie ústavnej sťažnosti [§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky], dvakrát paušálnu náhradu hotových výdavkov v roku 2024 (bod 3 výroku tohto nálezu). Pri určení výšky sadzby DPH ústavný súd postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právnemu zástupcovi sťažovateľky vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), pri úkonoch právnej služby realizovaných a vyúčtovaných do 31. decembra 2024 použil ústavný súd sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 20 %. Ústavný súd nepriznal sťažovateľke trovy konania za repliku, keďže v nej neuviedla žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by mali vplyv na rozhodnutie ústavného súdu vo veci samej (bod 4 výroku tohto nálezu).

28. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu